

O minune pământească

Samoila

Am crezut, peste măsură,
Că faptele sunt ale mele
Și nu au vreo legătură
Cu închipuiri rebele.

Că Divinul e în mine,
Nu încapе îndoială,
Căci se caută pe sine
Chiar făcând pe mine școală.

Întâi mă lasă pe-un podeț
Și, urcându-mă pe-o treaptă,
Admiră opera-i de preț,
Trecută de la gând la faptă.

Căutându-se în mine
Și mulțumit de lucrul său,
Mă ia de mână ca pe-un rău
Ce-a suferit treceri-n bine.

Și pare să hotărască
Să se arate pe sine
Sub o formă ce devine
O minune pământească!